

De wraak met de schoffel

Colofon

ISBN: 978 94 6365 908 6

1e druk 2026

© 2026, Aad Voshol

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Dit boek bevat louter op waarheid gebaseerde verhalen. Ik heb zo veel mogelijk de namen veranderd, tenzij ik toestemming had om deze, na overleg met die persoon, te gebruiken. Voorts berust elke gelijkenis met personen met dezelfde naam op louter toeval. Gebeurtenissen heb ik zodanig gewijzigd en plaats en data heb ik zodanig gefingeerd en geanonimiseerd dat elke gelijkenis met lopende of afgesloten onderzoeken louter toeval is.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De wraak met de schoffel

Aad Voshol

*'Wat ik kan bedenken, gebeurt.
Toch kan ik het niet allemaal bedenken.'*

Voorwoord

Dit spannende en meeslepende boek geeft veel herkenning en erkenning aan het mooiste vak van de wereld. Met dit boek neemt Aad Voshol je mee in een werkelijkheid die je vaak niet kunt verzinnen. Een echte aanrader voor eenieder.

Een mens die lacht, twijfelt, vreest, hoopt en soms wordt geconfronteerd met gebeurtenissen die een leven voorgoed veranderen. Van politiemensen wordt verwacht dat zij onder de extreemste omstandigheden kalm blijven, beslissingen nemen en daarna weer verdergaan. Maar achter iedere melding, ieder proces-verbaal en iedere arrestatie schuilt een verhaal dat niet in een dossier past.

Dit boek gaat niet over heldendom. Het gaat over de werkelijkheid.

Een werkelijkheid waarin het mooiste en het donkerste van de mens elkaar voortdurend ontmoeten. Waar geluk en verdriet soms slechts enkele minuten uit elkaar liggen. Waar een agent als eerste aankomt bij een verkeersongeval, een overleden kind aantreft, een slachtoffer van seksueel geweld opvangt of de onmogelijke taak heeft om ouders te vertellen dat hun zoon of dochter nooit meer thuiskomt.

Veel van wat politiemensen meemaken, blijft onzichtbaar voor de buitenwereld. Niet omdat zij het niet willen vertellen, maar omdat woorden vaak tekortschieten. Sommige beelden verdwijnen nooit meer. Sommige geuren blijven voor altijd in je geheugen. Sommige blikken draag je een leven lang met je mee.

De auteur neemt de lezer mee op een reis door meer dan veertig jaar politiewerk. Van de straatdienst tot de recherche en uiteindelijk de zedenrecherche. Het is een verhaal over de menselijke geest in al haar facetten: over moed en mededogen, maar ook over wreedheid, misbruik en de onvoorstelbare creativiteit van het kwaad.

Het is ook een verhaal over kameraadschap, humor, veerkracht en de bijzondere mensen die het politievak ondanks alles zo waardevol maken. Over de zoektocht naar begrip voor gedrag dat eigenlijk niet te begrijpen is. En over de vraag hoe een mens overeind blijft wanneer hij jarenlang wordt geconfronteerd met het leed van anderen.

Misschien is dat wel de belangrijkste boodschap van dit boek: dat achter iedere politieman en politievrouw een mens schuilgaat die óók geraakt wordt. Die herinneringen meedraagt, littekens oploopt en tegelijkertijd iedere dag opnieuw probeert het verschil te maken. Dit boek neemt je mee naar een bijzondere wereld, niet vanaf de zijlijn, maar van binnenuit.

Jan Struijs, voormalig politiecommissaris Rotterdam,
fractievoorzitter 50PLUS

Inhoud

Voorwoord	7
Inleiding	11
Waarom dit boek?	13
Mijn eerste avonddienst	17
De treinmachinist en de bijl	24
Mijn blauwe uniform wordt wit	31
De gele Motobecane	37
De verlichte huishoudster	42
Bareld	48
Fedde gebrandmerkt	60
Een afgezaagde relatie	68
Spiderman	75
De verkeerde afslag	82
De ontvoering	92
De wraak met de schoffel	98
De vrouw, de baby en de boom	106
Kind vermist Winsum	112
Gelukkig heb ik mijn onderbenen nog	120
Het bewijs ligt in het toilet	128
Herman J.H. van Stoetwegen tot Ballegooyen	139
Stalking, dat overkomt mij niet	149
'De psychopaat' en de telefoon	159
Het slecht-nieuwsgesprek	173
Sugar Daddy	180
Een paar voeten teveel	191
De Jehova's Getuige en het delier	201
Waar grooming toe kan leiden	210
De neergestorte Dakota DC-3 en het belang van collegiale opvang	221
Epiloog	229

Inleiding

Als ik aan mijn actieve loopbaan als politieman begin, heb ik de spreuk waarmee ik dit boek begin niet in mijn achterhoofd. De woorden vertellen iets over de onverwachte gebeurtenissen waarmee je als politiemens wordt geconfronteerd.

Ik heb de woorden misschien wel tientallen keren uitgesproken tijdens mijn werk als zedenrechercheur. Juist in onderzoeken naar zedenmisdriven zegt de spreuk iets, zo niet veel, over de menselijke geest. Na het beëindigen van mijn loopbaan heb ik nog altijd het idee dat de creativiteit in sommige duistere breinen oneindig veel groter is dan ik kan bedenken.

Voordat ik mijn loopbaan bij de politie begon, werkte ik in de tuinbouw. Na een mislukte schoolcarrière kwam ik terecht in de kassen in Berkel en Rodenrijs (ZH). Mijn geboorteplaats. Buiten mijn medeweten om en tegen mijn zin in, had mijn vader een werkplek geregeld voor mij. Het was een bedrijf met 10.000 vierkante meter tomatenteelt. Zover je kon kijken, overal tomaten. Oersaai, deprimerend en repetitief werk. Toch heb ik het een aantal jaren volgehouden.

In de laatste jaren kwam Martin daar tijdens de schoolvakanties werken. Een student psychologie. We hadden eindeloze gesprekken en gedurende die periodes bloeide ik helemaal op. We hadden het onder andere over een carrièreswitch voor mij. Martin zag meer potentie in mij dan alleen maar het oh zo nobele handwerk.

Op een dag kwam Martin met een wervingsadvertentie

uit de NCRV-gids. Het is dan 1979. ‘De politie is je beste kameraad’, is de slogan. Ik was totaal verrast, sputterde wat tegen en zei dat ik daar niet geschikt voor was, maar Martin overtuigde mij. Na negen jaar tuinbouw nam ik een besluit en ik confronteerde mijn leidinggevende daarmee.

Ik herinner mij nog de woorden die hij toen sprak: ‘Aad, wat wil je verdienen om hier prettig te blijven werken?’ Hoewel ik er het eerste jaar 400 gulden per maand op achteruit ging, was mijn besluit genomen. Ik wist dat een baan bij de politie op termijn beter verdiende en mij meer voldoening zou geven dan het fabrieksmatig produceren van voedsel, hoe noodzakelijk dat ook is. Het is de beste beslissing in mijn leven geweest. In oktober 1979 startte mijn loopbaan bij de politie.

Decennia later begon ik, net als Martin ooit heeft gedaan, aan een studie psychologie. In mijn zoektocht naar materiaal voor de scriptie kwam ik Martin weer tegen. Hij werkte inmiddels bij de Universiteit in Leuven. Het cirkeltje was rond.

*‘If life does not get better by chance,
it gets better by change.’*

Waarom dit boek?

Een van de drijfveren om gebeurtenissen uit mijn loopbaan vast te leggen is dat ik iets tastbaars wil achterlaten voor mijn geliefden en vrienden. Iets tastbaars van het bijzondere leven dat ik heb gehad als politieman. Er zijn bepaalde aspecten aan en gebeurtenissen in dit vak, waar ik maar moeilijk over heb willen en kunnen praten.

Daarnaast wil ik de lezer een kijkje geven achter de schermen van het echte politiewerk en de mens achter het uniform.

Politiemensen kunnen worden geconfronteerd met zeer heftige gebeurtenissen. Zij moeten soms in een ‘split-second’ beslissingen nemen.

Ik heb zeven jaar straatdienst gedaan. Tijdens mijn straatdienst heb ik zoveel dodelijke ongevallen meegemaakt, dat ik ze niet allemaal meer kan reproduceren. Na de straatdienst heb ik zeven jaar als algemeen rechercheur gewerkt.

Daarna, van 1994 tot 2000, heb ik op de afdeling zedenzaken in Sneek gewerkt en van 2000 tot 2021 op de afdeling zedenzaken in Leeuwarden.

Vooraf de periode bij zedenzaken heeft mijn kijk op het gedrag van mensen veranderd. Het is een van de redenen waarom ik psychologie ben gaan studeren. Ik wilde weten wat mensen drijft tot seksuele misdrijven en in het bijzonder seksueel misbruik van kinderen. Ik heb wat verklaringen gevonden, maar ik heb het nooit begrepen.

Mijn loopbaan is een aaneenrijging van mooie, leuke, bizarre en zeer ingrijpende gebeurtenissen geworden.

De gebeurtenissen hebben stuk voor stuk plaatsgevonden. De namen van de collega's en de andere personen heb ik, tenzij ik toestemming had om deze te gebruiken, allemaal veranderd. Om het leesbaar te maken, heb ik de hoofdpersonen wat fictie meegegeven. Ik heb zoveel mogelijk getracht om de gebeurtenissen 'niet herleidbaar' te maken.

Met name de bizarre en aangrijpende zaken die een politiemens meemaakt, kunnen op emotioneel vlak eenzaam maken. Gewoon omdat sommige zaken in detail te gruwelijk zijn om erover te spreken. Je kunt simpelweg niet vertellen hoe het er uitziet, hoe het voelt, hoe het ruikt of hoe intens het is, als je een persoon vindt in een huis, die daar al enkele weken dood ligt. Of hoe je in de ogen van een stervend mens hebt gekeken en hoe je vervolgens de familie hebt moeten vertellen dat hun dierbare is overleden. Of hoe je geconfronteerd wordt met de zelfdoding van een collega.

Ik ben negen jaar lang lid geweest van het BedrijfsOpvang Team Friesland (OTF). Dit team, bestaande uit zestien leden, is 24 uur, 7 dagen per week beschikbaar voor collega's die een schokkende gebeurtenis hebben meegemaakt. Het team werkt vanuit het principe dat 'erover praten helpt' en wil dit doen middels laagdrempelige, collegiale opvang.

In mijn periode in het opvangteam ben ik vaak geconfronteerd met collega's die er doorheen zaten.

Ik ben er zelf gezond uitgekomen, maar ik ben wel een ander mens geworden.

Met dit boek wil ik de lezer een kijkje geven in het niet-alledaagse leven dat ik geleefd heb als politieman.

'We kunnen niet voorkomen dat vogels van droefheid over onze hoofden vliegen, wel dat zij nesten maken in ons haar'

